

Az ELEKTRA filmen

Michael Cacoyannis filmje az »Elektra« ma már világszerte ismert. Az ókori görög tragédia modern filmváltozatát az 1962-es cannes-i fesztiválon a »Legjobb filmváltozat« és a »Legjobb hangfelvétel« díjával jutalmazták. A görög filmrendező világhírű alkotását a magyarországi mozik is műsorra tűzik ebben az évadban. Ez alkalomból mutatjuk be Michael Cacoyannist, aki a következőképpen nyilatkozik filmalkotói munkájáról:

— A filmkészítésben alapvető szempontom a témával való azonosulás. Olyan témára van szükségem, amelynek köze van az általam ismert társadalomhoz. Nem tudnék szenvedéllyel foglalkozni olyan történettel, amelynek színlelye, mondjuk — egy amerikai kisváros.

Nem tudnék többnyelvű filmet sem forgatni, olyasfélét, amelyben a hősnő franciául, a hős

pedig olaszul beszél. Nem kedvelem az »internacionális« témákat. Hiszen olyan sok felfedezni való van saját, közvetlen környezetemben is! Kár lenne külföldre utaznom, különösen amikor anyagi okok sem kényszerítenek erre.

A manapság készülő közös produciók legtöbbje ugyanis nem művészi, hanem anyagi megfontolásból jön létre. Szerintem, művészi érveket nemigen lehet felsorakoztatni a közös produció mellett.

Úgy gondolom, minden idegen országnak megvan a maga varázsa. Hathónapi ott-tartózkodás után azonban az első benyomások eltűnnek, és az emberben kifejlődik egy másfajta, helytállóbb valóságérzés. Ha mondjuk, Spanyolországba költöznék, egy év múlva spanyollá válnék, de miközben felfedezném az élet mélyebb rétegeit elveszte-

ném az első élmény frissességét. Természetesen, azért idegen is készíthet filmet egy országról. Jules Dassin például a modernizált »Phédra«-ban, valósággal szerelmes lett Görögország szépségeibe, mégis képes arra, hogy az országot tárgyilagosan nézze, és új dolgokat mondjon el róla.

Örültem, hogy az »Elektra« díjat nyert tavaly Cannes-ban. De az, hogy a film elnyerte a franciák legjobb hangvételre kiírt díját, nagyobb feltűnést keltett Görögországban, mint a cannes-i hivatalos díj. Mi ugyanis mindig azt hittük, hogy a hangtechnika nálunk közel sem olyan fejlett, mint másutt.

De hát mi is a hang? Éppen úgy a művészi kifejezés eszköze, mint a szó, vagy mozdulat. És jelentősége, hatása legalább annyira függ az alkalmazástól, mint a felvétel minőségétől.

A kórus

Phoebus Rhazis és Aleka Catsell

a felvételek alatt. Az »Elektra«-t végig hanggal vettük fel, a helyszíni felvételeknél támadt sok nehézség ellenére is.

Színeket sem alkalmazok filmjeimben. Nemcsak azért, mert Görögországban pénzügyi nehézségekbe ütközne a színesfilm-készítés, hanem, mert az a fajta téma, ami engem foglalkoztatott, nem is kívánja a színeket. Ha volt valaha fekete-fehér téma, akkor az »Elektra« az!

Lehet, hogy készítek színesfilmet a jövőben, de az már eleve színekben elgondolt film lesz. (Most, hogy filmjeim kikerültek a nemzetközi piacra, elegendő pénzhez jutok, hogy az United Artist filmügynök-

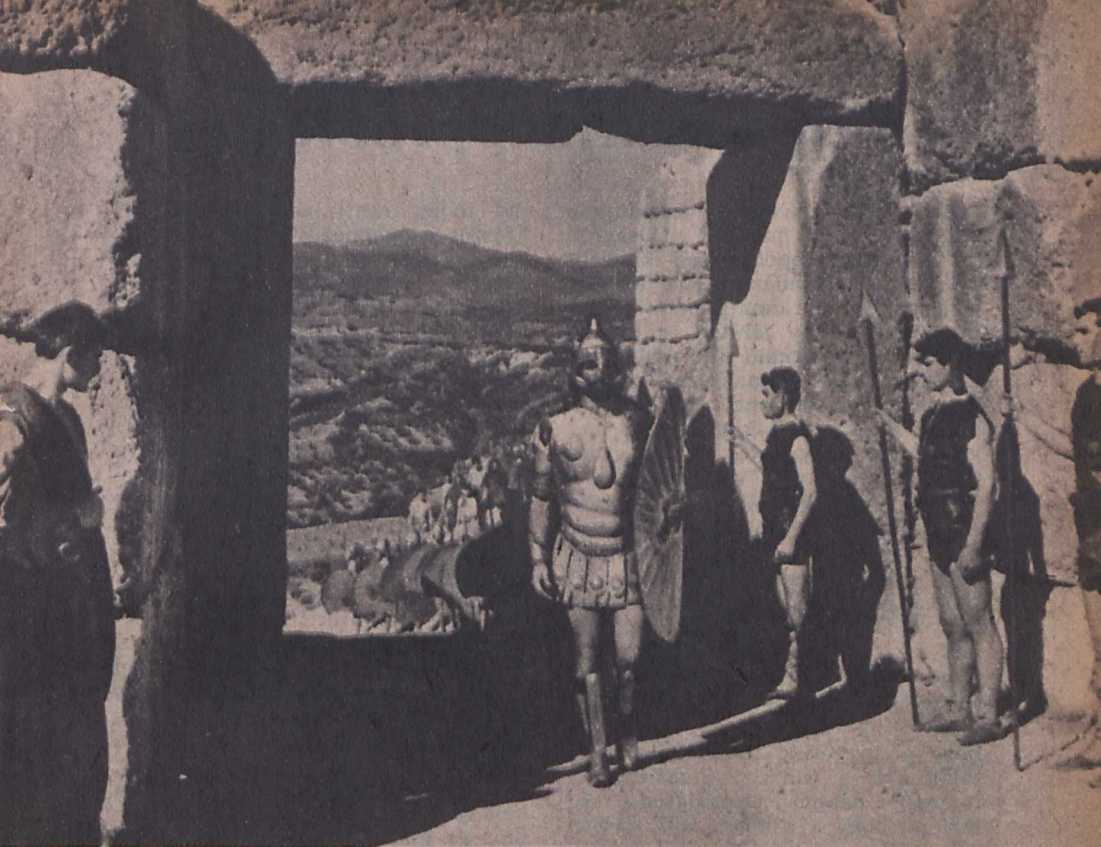
Érdekes, hogy az olaszok nem fordítanak nagy figyelmet a hangalkotó jellegű alkalmazására. Számomra ez nagyon fontos. Meglepődtem, hogy Antonioni »Az éjszakát«-ját némán for-

gatták, és a hangot később vették fel hozzá. Bár Jeanne Moreau, aki francia létére milánói nőt alakít, tökéletes a filmben, én a magam részéről idegesítőnek találnám ezt a módszert,

Elektra, Klítaihnésztra és a Kórus

Irene Papas (Aleka Catsell) nésztr

ség számára Görögországban forgatáshoz kezdjek. Úgy hiszem, a nagy filmügynökségek kezdik észrevenni, hogy jövőjük mennyire azoktól az alkotásoktól függenek, amelyeket ma

specializált, vagy art-kino filmeknek neveznek. A jó filmek évről évre nagyobb közönséget vonzanak, mint a nagy látványosságot nyújtó, a cirkuszszerű filmek.

P. Gy.

A film egyik jelenete

A gyermek Elektra és Oresztesz

Elektra) és
(Klütaim-
a)

